

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **D. M.**

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7

o žalobě ze dne 15. 3. 2020 na ochranu před nezákonným zásahem Policie České republiky dne 27. 2. 2020 v době od 14:00 do 14:30 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka
takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení, obsah žaloby

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze dne 15. 3. 2020 domáhal vyslovení nezákonnosti dvou zásahů příslušníků Policie České republiky (dále jen „PČR“), k nimž mělo dojít ve dnech 13. 1. 2020 a 27. 2. 2020.
2. Při prvním tvrzeném zásahu (dále jen „Zásah ze dne 13. 1. 2020“), k němuž mělo dle žalobních tvrzení dojít 13. 1. 2020 v době kolem 13:30 hod., měla hlídka PČR žalobce silou vytáhnout z tramvaje č. 11 na tramvajové zastávce Italská na Praze 2. Žalobce tvrdil, že na něj jeden z policistů vytáhl teleskopický obušek poté, co chtěl započít s pořizováním videozáznamu. Tím v žalobci vzbudil obavu o život a zdraví a v natáčení mu zabránil. Žalobce tvrdil, že má na natáčení videozáznamu právo, avšak (zřejmě policisté – pozn.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

soudu) to se zbraní v ruce ignorovali a vyhrožovali žalobci „újmou, škodou či zabitím“. Odmítli se také prokázat odznakem a služebním průkazem. Žalobce šel celou situaci oznámit dne 13. 3. 2020 okolo 20:30 hod. na místní oddělení PČR Jarov, jeho oznámení však policisté odmítli přijmout a žalobce nebyl na služebnu vpuštěn.

3. Ke druhému tvrzenému zásahu (dále jen „Zásah ze dne 27. 2. 2020“) došlo dne 27. 2. 2020 okolo 13:50 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka, kde bylo žalobci ze strany policistů znemožněno pořízení videozáznamu, bylo mu vyhrožováno a byl také krivě obviněn ze spáchání přestupku. Žalobce měl opět strach o svůj život a zdraví.
4. Žalobce navrhl, aby soud v obou případech určil, že se jednalo o nezákonné zásahy.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zčásti odmítl a zčásti zamítl. Ve vyjádření k žalobě k Zásahu ze dne 13. 1. 2020 konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že žaloba byla podána až dne 15. 3. 2020, přičemž k tvrzenému zásahu mělo dojít již 13. 1. 2020, byla žaloba vzhledem k tomuto zásahu podána opožděně.
6. Žalovaný dále konstatoval, že ani v jednom případě nepostupovali policisté vůči žalobci agresivně či neslušně. Z důkazních materiálů plyne, že policisté svým jednáním nijak nevybočili z mezí zdvořilosti ve smyslu § 9 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o policii“) a zákonnost postupu byla dodržena rovněž s ohledem na jeho přiměřenost. Dále žalovaný odkázal na § 11 zákona o policii a konstatoval, že přiměřenost postupu byla zachována, i když žalobce odmítl zákonné výzvě zpočátku vyhovět. Zcela odmítl tvrzení, že by policisté na žalobce útočili. Je to naopak žalobce, kdo opakovaně vystupuje vůči zasahujícím policistům urážlivě, užívá vulgarismy a dehonestující výroky. Do konfliktů s PČR se žalobce dostává v důsledku svých předchozích jednání, kdy fyzicky nebo verbálně napadá jiné osoby. Žalobce také opakovaně podává stížnosti a správní žaloby na postup PČR, v nichž uvádí, že byl ze strany policistů fyzicky napadán a vystaven verbálním urážkám a výhrůžkám. V řízeních před soudy však dosud nebylo takové jednání ze strany příslušníků PČR prokázáno. Tvrzení žalobce jsou v tomto směru smyšlená (viz např. rozsudky Městského soudu v Praze ze dne 13. 11. 2019, č.j. 14 A 194/2018 – 52 nebo ze dne 10. 2. 2020, č.j. 14 A 88/2019 – 49).
7. Za částečně nepravdivé žalovaný označil tvrzení žalobce, že mu při obou zásazích bylo ze strany příslušníků PČR znemožněno pořizovat si záznam na mobilní telefon. Žalovaný respektuje právo veřejnosti kontrolovat výkon veřejné moci pořizováním audio či videozáznamu, případně fotografií policisty při výkonu služby na místě přístupném veřejnosti. Důležitou podmínkou ovšem je, že jednáním osoby, která natáčí či jinak zaznamenává zákrok PČR, nesmí být zasahováno nad míru přiměřenou situaci do osobnostních práv policistů či třetích osob, příp. jím nesmí být narušován průběh služebního zákroku. V případě žalobce se v obou případech jednalo o reakci na jeho předchozí agresivní a urážlivé jednání vůči jiným osobám, přičemž žalobce vystupoval agresivně rovněž vůči policistům. V takovém případě je zcela legitimní, je-li osobám znemožněno volně nakládat s předměty, které mají v danou chvíli u sebe (např. mobilní telefon). Zasahující policisté žalobce upozornili, že nemá pořizovat záznam z toho důvodu, že při Zásahu ze dne 13. 1. 2020 považovali telefon za zbraň a při Zásahu ze dne

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

27. 2. 2020 bylo pořizování záznamu omezeno rovněž ochranou práv třetích osob (lékař). Policisté žalobce vyzvali, aby telefon odložil nebo jiným způsobem umístil, avšak v natáčení žalobci dále nijak nebránili, mobilní telefon mu neodjímali, a žalobce tak mohl natočit celý průběh úkonu.

8. K tvrzení žalobce o jeho křivém obvinění při Zásahu ze dne 27. 2. 2020 žalovaný uvedl, že jednání policisty namířené vůči žalobci, který byl vyzván, aby přestal „*naplňovat přestupkovou rovinu*“, přičemž tato výzva směřovala k ukončení pořizování videozáznamu, nelze jako křivé obvinění hodnotit. Policista prováděl v souladu se zákonem o policii úkon a poučení osoby o tom, co může následovat, pokud výzvě nevyhoví a bude v pořizování záznamu pokračovat, což je zcela legitimní. Adresáti výzvy mají zákonnou povinnost výzev ke splnění povinnosti uposlechnout (§ 114 zákona o policii) a PČR je oprávněna vymoci si tento postup také silou. Neuposlechnutí výzvy může naplnit skutkovou podstatu přestupku dle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 251/2016 Sb.“).

III. Replika žalobce

9. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného konstatoval, že žalovaný si plete právní řád České republiky s právním řádem Spojených států amerických či Spojeného království Velké Británie a Severního Irska. Argumentace jinými, dříve vedenými soudními řízeními je dle žalobce bez jakékoliv souvislosti s nyní posuzovaným případem.

IV. Podání žalobce doručené soudu dne 4. 2. 2021

10. V podání ze dne 4. 2. 2021 žalobce uvedl, že odvolací a podací lhůty byly vládou České republiky prodlouženy vyhlášením nouzového stavu. Tvrdil, že judikatura Ústavního soudu, Nejvyššího soudu a Nejvyššího správního soudu považuje lhůtu 2 měsíce za „*nerovné postavení občana vs. stát pokud úkon nese stále negativní efekt*“. Žalobce také uvedl, že byl po přepadení ze strany PČR a Městské policie Kolín od 17. 1. 2020 do 4. 2. 2020 v nemocnici, protože nemohl skoro měsíc sbírat v rozhodném období důkazy.
11. K Zásahu ze dne 13. 1. 2020 žalobce uvedl, že uvedeného dne volal PČR na ochranku Veřejné zdravotní pojišťovny, která žalobci vyhrožovala. Žalobce uvedenou situaci nahlásil Obvodnímu státnímu zastupitelství pro Prahu 3, které věc odložilo. Skutkový děj se tedy odehrál zcela jinak, než tvrdí žalovaný. Policisté žalobci dvakrát během jedné hodiny vyhrožovali, avšak dle nahrávky z místa činu a šetření žalovaného to byl žalobce, kdo fyzicky a verbálně napadal policisty. Žalobce označil za komické, že popsání vyhrožování ze strany ochranky nebylo vyhodnoceno ani jako přestupek, když však to samé řekl dne 20. 11. 2020 žalobce, bylo to vyhodnoceno jako trestný čin. Poté žalobce poukázal na situaci z 16. 11. 2017, kdy mu mělo být ze strany PČR „*vyhrožováno zabitím na ORL*“, což bylo dle žalobce prokázáno mimo jiné i šetřením GIBS. Žalobce odmítl odkaz žalovaného na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 10. 2. 2020, č.j. 14 A 88/2019 – 49. Konstatoval, že PČR neprováděla zásah, ale úkon - prokázání totožnosti.
12. Ohledně Zásahu ze dne 27. 2. 2020 žalobce uvedl, že tehdy bylo vyhrožováno jemu a byl to on, kdo zavolal PČR. Použití mobilního telefon v hodnotě 18 000 Kč jako zbraně označil za nesmysl. Konstatoval, že PČR si vynucuje ukončení videozáznamu zasahujících policistů, což žalovaný „schizofrenně“ povoluje.

V. Ústní jednání dne 13. 1. 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

13. Při ústním jednání před soudem konaném dne 13. 1. 2022 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích.
14. Soud při jednání provedl důkaz zhlédnutím cca 25 minut trvajícího záznamu Zásahu ze dne 27. 2. 2020 na DVD označeném č. j. KRPA-73996/ČJ-2020-1157. Jednalo se o záznam předmětného zásahu pořízený z mobilní kamery připevněné na těle zasahujícího policisty služ. č. 325382. Z uvedeného záznamu soud zjistil, že celý zákrok PČR byl proveden profesionálně v tom smyslu, že směřoval k deeskalaci konfliktu mezi žalobcem a zdravotnickým personálem, žalobci nikdo nevyhrožoval a policisté se k němu chovali slušně. Zároveň ze záznamu také vyplývá, že v čase mezi 17 – 19 minutou záznamu jeden z policistů žalobce výzvou uvozenou slovy „*jménem zákona*“ vyzval, aby přestal s pořizováním videozáznamu a dal si mobilní telefon do kapsy a následně žalobci sdělil, aby „*přestal naplňovat přestupkovou rovinu*“.
15. Při ústním jednání soud provedl také důkaz čtením úředních záznamů založených ve stížnostním spise Policie České republiky – Obvodního ředitelství policie Praha 1.
16. Z úředního záznamu o podání vysvětlení zdravotní sestry oddělení ORL Nemocnice Na Bulovce Z. J. ze dne 9. 4. 2020, č.j. KRPA-73996-14/ČJ-2020-001157 soud zjistil, že dne 27. 2. 2020 vykonávala na příslušném oddělení službu. Žalobce popsala jako problémového pacienta, který nerespektuje termíny, ve kterých je objedнан. Do nemocnice chodí, jak se mu zlíbí, většinou před koncem pracovní doby, kdy už není možné provést některá potřebná vyšetření. Vyžaduje operaci a klade si podmínky, např. že u jeho ošetření nebude přítomen primář oddělení a následně vykazuje přítomný personál. Jeho chování označila za arogantní a slovně agresivní. Vzhledem k jeho chování z něj měla stejně jako ostatní personál strach, a proto byl na místo přivolán pracovník ochranky nemocnice a následně také PČR. Pracovník ochranky žalobce upozornil, že v prostorách nemocnice nesmí nahrávat, žalobce to však považoval za ohrožování a zavolal na pracovníka ochranky policii. Pracovník ochranky však žalobce nijak neohrožoval. K chování policistů při zákroku, k ohrožování žalobce teleskopickým obuškem a zakrývání čochy jeho mobilního telefonu uvedla, že „*policisté se ho vůbec nedotkli, ani ho teleskopickým obuškem neohrožovali. Pouze ho několikrát vyzvali, aby přestal na svůj mobilní telefon nahrávat a schoval si ho do kapsy. Pan M. je ale neposlušal, dělal si, co chtěl. Rozhodně mu policisté však mobilní telefon nijak nezakrývali. Nedotkli se pana M. a ani jeho mobilního telefonu. Naopak se policisté chovali velmi slušně.*“
17. Z úředního záznamu o podání vysvětlení MUDr. P. Ch. soud zjistil, že se dne 27. 2. 2020 setkal se žalobcem poprvé. V rámci své služby zaregistroval, že žalobce seděl na chodbě a sestřičky se jej ptaly, co potřebuje. Již vůči sestřičkám měl žalobce hloupé narážky. MUDr. Ch. vzal tedy žalobce do ordinace, do níž následně přišel také primář oddělení ORL MUDr. T. P. Žalobce byl zprvu agresivní, uvedl, že jsou v přesile, že si to s nimi vyřídí. Vše si nahrával na mobilní telefon. Z obavy do ordinace zavolali pracovníka ochranky, který žalobci sdělil, že dle vnitřního řádu nemocnice nahrávat nesmí. To žalobce nerespektoval a věc oznámil policii s tím, že se cítí pracovníkem ochranky ohrožen. Policii následně zavolal také pracovník ochranky nemocnice, protože jednání žalobce bylo vůči personálu slovně agresivní. Pracovník ochranky se nažil být vůči žalobci vstřícný. Z chování žalobce vyplývala provokace. Když na místo přijeli policisté, tak se k žalobci chovali slušně. Zakrývání telefonu žalobce MUDr. Ch. nezaregistroval. Vadilo mu počínání žalobce, kterému opakovaně sdělil, že si nepřeje být nahráván, a to i před policisty. Žalobce to však nereflektoval a svou provokaci si užíval.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

18. Z úředního záznamu o podání vysvětlení primáře oddělení ORL MUDr. T. P. soud zjistil, že žalobce je velmi problémový. Kvůli jeho osobě odešli z oddělení ORL již čtyři lékaři. Žalobce vždy přijde na kliniku a slovně napadá personál. K fyzickému napadení zatím nedošlo, ale personál z něj má strach a vždy volá MUDr. P. jako primáře do ordinace. Dne 27. 2. 2020 žalobce přišel a začal být vůči personálu vulgární. Personál si i s ohledem na to, co se stalo v Ostravě, zavolal na místo ochranku nemocnice. Pracovník ochranky žalobce nijak neatakoval, pouze mu sdělil, že směrnice nemocnice zakazuje nahrávání v jejích prostorách. Žalobce zavolal PČR a oznámil, že je ze strany ochranky napadán, což nebyla pravda. Vzhledem k eskalaci situace někdo z personálu rovněž oznámil věc PČR. Policisté se na místě chovali naprosto profesionálně. Z jejich chování ani v nejmenším nevyplývalo, že by chtěli žalobce atakovat. Snažili se situaci řešit, žalobce pouze upozornili, že se v prostorách nesmí nahrávat, což žalobce nerespektoval. Nikdo z policistů ani z přítomných osob na telefon žalobce nesahal, ani mu nezakrýval čochku telefonu. Policisté i členové personálu se k žalobci chovali slušně, vstřícně a nekonfliktně, což se o žalobci říci nedalo.
19. Z úředního záznamu ze dne 28. 2. 2020 č.j. KRPA-70057-1/ČJ-2020-001163 sepsaného pprap. D. R. a pprap. J. V. soud zjistil, že dne 27. 2. 2020 ve 14:00 hod. uvedení policisté byli vysláni do Fakultní Nemocnice Bulovka, kde mělo docházet k neshodám mezi žalobcem a personálem. Žalobce uváděl, že nechce, aby jeho vyšetření byl přítomen primář oddělení MUDr. P. Uvedl, že se chce nechat odoperovat, ale lékařský personál jej operovat nechce, pouze mu nabízejí vyšetření. MUDr. P. žalobci sdělil, že mu nejprve musí udělat vyšetření a poté jej mohou operovat. Žalobci byl již termín vyšetření nabídnut několikrát, žalobce se na něj však opakovaně nedostavil. Žalobce je věčný stěžovatel na postup lékařského personálu. Policisté obě strany uklidnili a poučili o dalším postupu. Žalobce dostal další termín lékařského vyšetření a odešel.
20. Z vyjádření pprap. D. R. ke stížnosti žalobce soud zjistil, že byl do Fakultní Nemocnice Bulovka vyslán s kolegou pprap. J. V. na oddělení ORL, kde se dle lékařského personálu měl nacházet agresivní muž. Před vstupem do nemocnice si pprap. R. nasadil z důvodu bezpečnosti služební rukavice. Na místě byl ztotožněn žalobce, který si celý úkon nahrával již před příchodem policistů na svůj mobilní telefon. Pprap. R. s kolegou žalobci několikrát sdělili, aby si uložil mobilní telefon do kapsy. Dále mu sdělili, že se již nemusí bát, že mu ze strany personálu nemocnice nic nehrozí. Žalobce tuto výzvu neuposlechl. K žádnému zákazu, aby přestal nahrávat, ze strany pprap. R. nedošlo. Celý úkon je zaznamenán na kamerovém záznamu. Ze strany jeho ani jeho kolegy nedošlo k žádnému vyhrožování, urážení ani jinému protiprávnímu jednání. Se žalobcem bylo zacházeno v souladu se zákonem.
21. Z vyjádření pprap. J. V. ke stížnosti žalobce soud zjistil, že žalobce byl několikrát vyzván, a to i slovy „jménem zákona“, aby během komunikace s policií neměl nic v rukách, a to z důvodu bezpečnosti zasahujících policistů. Žalobce nebyl pro něj ani pro kolegu neznámou osobou. Již několikrát byl policií řešen, a to i za útok na úřední osobu při výkonu její pravomoci. Žalobce celou situaci pouze eskaloval, kdy nebylo jasné, zda výzev uposlechně či nikoliv. Žalobce byl hlídkou vyzván s výstrahou, že při neuposlechnutí bude užito donucovacích prostředků, a to z důvodu držení nejspíše mobilního telefonu v ruce, který mohl být použit jako předmět, kterým by mohl být útok proti policistům či lékařům důraznější. Žalobce celou dobu natáčel MUDr. P. a personál nemocnice, který si to nepřál. Na to žalobce reagoval pouze dalším polemizováním o postupu lékařů a PČR.

Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce stále pořizoval videozáznam a natáčel personál nemocnice i MUDr. P., vzniklo podezření, že jednání žalobce hraničí se schválností. Žalobce byl v souladu se zákonem pouze poučen o skutečnostech, které mohou nastat. Pprap. V. s kolegou jednali v souladu se zákonem, nešlo o žádné vyhrožování. Rukavice si pprap. V. nasadil z preventivních důvodů v okamžicích vyostření situace. Teleskopický obušek nevyndal, ani na něj během jednání se žalobcem nesahal. Žalobce jím byl několikrát upozorněn, že je povinen uposlechnout pokynů zakročujících policistů a až následně si může stěžovat na jejich postup, jinak se dopouští přestupku. Žalobce nakonec uposlechl a dal si telefon do kapsy, a to tak, že stále natáčel.

22. Důkazní návrhy žalobce uplatněné při ústním jednání (sopsis modelových příkladů útoků odložených na přestupek či bez postihu, vyrozumění Policie České republiky ze dne 27. 9. 2018, č.j. KRPA-73997-13/ČJ-2018-001257-S, článek ze dne 4. 9. 2019 s názvem „*Muž natáčel policistu, ten mu hrozil spoutáním! Neměl na to právo*“, uveřejněný na zpravodajském portálu TN.cz a článek ze dne 6. 9. 2020 s názvem „*Odložte ten telefon, opakoval policista natáčejícímu. Podle prezidia jednal nepřiměřeně a porušil zákon*“ uveřejněný na zpravodajském portálu iRozhlas.cz) a důkazní návrhy obsažené v žalobě (vyrozumění Obvodního ředitelství Praha 2 ze dne 27. 9. 2018, č.j. KRPA-73997-13/ČJ-2018-001257-S, e-mailová zpráva Spolku ŠALAMOUN ze dne 14. 1. 2020 adresovaná žalobci, Stanovisko odboru bezpečnostní politiky MV k pořizování záznamů policistů při výkonu služby ze dne 16. 10. 2014) soud při jednání pro jejich nadbytečnost zamítl, neboť dospěl k závěru, že o věci samé lze rozhodnout na základě spisového materiálu a již provedených důkazů.

VI. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, č.j. 15 A 24/2020 – 74

23. Rozsudkem ze dne 13. 1. 2022, č.j. 15 A 24/2020 – 74 soud prvním výrokem odmítl pro opožděnost žalobu v části, v níž se žalobce domáhal určení nezákonnosti Zásahu ze dne 13. 1. 2020. Druhým výrokem rozsudku soud určil, že „*zásah Policie České republiky ze dne 27. 2. 2020, k němuž došlo v době mezi 14:00 – 14:30 hod. v areálu Fakultní Nemocnice Bulovka v ordinaci ORL a který spočíval v zákazu pořizování videozáznamu zákroku policistů adresovanému žalobci*“, byl nezákonný. Ve zbytku soud žalobu třetím výrokem rozsudku zamítl a čtvrtým výrokem rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Co se týče druhého výroku rozsudku, soud jej odůvodnil tak, že zasahující policisté jednali nezákonně, když žalobce vyzvali, aby zanechal pořizování videozáznamu na svůj mobilní telefon, protože k takovému jednání neměli zákonný podklad, když důvodem pro zabránění žalobci v pořizování videozáznamu nemohla být skutečnost, že policejnímu zásahu byli přítomni také zaměstnanci FN Bulovka, kteří požadovali ukončit nahrávání z důvodu zásahu do své právní sféry. Soud sice souhlasil s argumentací žalovaného, že předmětná výzva nebyla policisty ve vztahu k žalobci nijak vynucována, avšak shledal, že tato skutečnost nemohla nic změnit na nezákonnosti již udělené výzvy.

VII. Zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č.j. 7 As 47/2022 - 44

24. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 1. 2022, č.j. 15 A 24/2020 – 74 byl na základě kasační stížnosti žalovaného ve výrocích II. až IV. zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2022, č.j. 7 As 47/2022 – 44 (dále jen „zrušující rozsudek“). Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku shledal důvodnou námitku nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti rozsudku Městského soudu v Praze. Mimo jiné konstatoval, že

„(m)ezi stranami není sporné, že zaměstnanci nemocnice nesouhlasili s tím, aby si je žalobce nahrával. Požadovali po žalobci, aby je přestal nahrávat. I přes opakované žádosti zaměstnanců však žalobce v nahrávání neustal (jejich nahrávání ukončil až v návaznosti na předmětnou výzvu policie). Z uvedeného tedy vyplývá, že zaměstnanci nemocnice neudělili souhlas s nahráváním ve smyslu § 84 občanského zákoníku. Žalobcem prováděné nahrávání přitom nelze podřadit ani pod případy (situace), za kterých není třeba trvat na souhlasu nahrávaného s jeho obrazovým zaznamenáváním (k tomu srov. zejména § 88 a násl. občanského zákoníku a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 3. 2012, č.j. 8 A 316/2011 – 47, náleží Ústavního soudu ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. II. ÚS 2672/07, či judikaturu Nejvyššího soudu, zejména pak stanovisko občanskoprávního a obchodního kolegia Nejvyššího soudu České republiky ze dne 14. 4. 2010, sp. zn. Cpjn 13/2007, a na něj navazující rozhodnutí).“ Soud dále uvedl, že „(o)brazový záznam lze bez svolení nahrávané osoby pořizovat k vědeckým a uměleckým účelům a dále pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství. Mezi tyto výjimky však nahrávání prováděné žalobcem nespadá. Stejně tak nelze jím prováděné nahrávání podřadit ani po další zákonné výjimky, vč. výjimky umožňující nahrávání orgánů veřejné moci při výkonu jejich pravomoci. Cílem této výjimky je

zajistit kontrolu výkonu úředních osob, např. úředníků, zastupitelů samospráv a tak podobně.“ Zaměstnanci předmětného oddělení nemocnice však mezi uvedené osoby nepatří. Krom shora uvedené roviny pak může být shora uvedené jednání neslučitelné i s čl. 6 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady č. 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů.

25. Dle Nejvyššího správního soudu „z ničeho nevyplývá, že by žalobce měl pro nahrávání zaměstnanců nemocnice zákonný podklad (důvod). Žalobce ostatně ani v žalobě žádný jiný důvod (s výjimkou poukazu na to, že je policisty při jejich zásahu oprávněn nahrávat) neuvedl. V tomto ohledu však nelze přehlédnout, že policie v nahrávání policejního zásahu žalobci fakticky nijak nebránila. To potvrzuje i to, že jeden z policistů během nahrávání uvedl, že si policisty nahrávat může. Teprve posléze (po více než 15 minutách po příjezdu policejní hlídky) policista s ohledem na žádost zaměstnanců nemocnice vyzval žalobce, aby ukončil nahrávání. Nejvyšší správní soud přitom zdůrazňuje, že i přes uvedenou výzvu žalobce neukončil nahrávání policistů. Zastrčil telefon do kapsy tak, aby mohl i nadále pokračovat v nahrávání policistů, proti čemuž policisté aktivně nezasahovali. Nevyzvali žalobce k ukončení takového nahrávání, resp. nevynucovali ukončení nahrávání“.

26. Nejvyšší správní soud vzhledem k výše uvedenému ve zrušujícím rozsudku konstatoval, že ze strany PČR v posuzovaném případě k nezákonnému zásahu nedošlo.

VIII. Ústní jednání dne 8. 12. 2022

27. Při ústním jednání před soudem konaném dne 8. 12. 2022 setrvaly obě strany na svých procesních stanoviscích. Žalobce odkázal na své vyjádření učiněné při předchozím ústním jednání konaném dne 13. 1. 2022. Zároveň navrhl provedení důkazu internetovým článkem ze dne 13. 6. 2018 s názvem „Video či audio záznamy při poskytování zdravotní péče?“, dále článkem ze dne 15. 11. 2016 s názvem „Pacient si mě natáčí mobilem. Má na to právo?“ uveřejněným v Medical Tribune a článkem ze dne 11. 12. 2012, aktualizovaným dne 2. 12. 2020, s názvem „Kompletní průvodce pořizováním nahrávek veřejné správy“, uveřejněným na serveru frankbold.org. Soud provedení žalobcem navržených důkazů při jednání usnesením zamítl, neboť neshledal jejich relevanci ve vztahu k projednávané věci. Jakékoliv další doplňování dokazování soud zároveň vyhodnotil jako nadbytečné, neboť

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

skutkový stav v rozsahu potřebném pro posouzení důvodnosti žaloby byl již náležitě objasněn dosud provedenými důkazy.

IX. Posouzení věci Městským soudem v Praze

28. Soud se na základě zrušujícího rozsudku věci opětovně zabýval, a to v rozsahu Nejvyšším správním soudem zrušených výroků II až IV původního rozsudku, přičemž byl vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným ve zrušujícím rozsudku.
29. Při posouzení věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:
30. Podle § 84 občanského zákoníku *zachytit jakýmkoli způsobem podobu člověka tak, aby podle zobrazení bylo možné určit jeho totožnost, je možné jen s jeho svolením.*
31. Podle § 88 odst. 1 občanského zákoníku *svolení není třeba, pokud se podobizna nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije k výkonu nebo ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob.*
32. Podle § 88 odst. 2 občanského zákoníku *svolení není třeba ani v případě, když se podobizna, písemnost osobní povahy nebo zvukový či obrazový záznam pořídí nebo použije na základě zákona k úřednímu účelu nebo v případě, že někdo veřejně vystoupí v záležitosti veřejného zájmu.*
33. Podle § 89 zákoníku *podobizna nebo zvukový či obrazový záznam se mohou bez svolení člověka také pořídít nebo použít přiměřeným způsobem též k vědeckému nebo uměleckému účelu a pro tiskové, rozhlasové, televizní nebo obdobné zpravodajství.*
34. Po provedeném řízení soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
35. Jak soud konstatoval již v původním rozsudku, nezákonným je takový zásah, u něhož jsou kumulativně splněny následující podmínky: žalobce musí být přímo (1. podmínka) zkrácen na svých právech (2. podmínka) nezákonným (3. podmínka) zásahem, pokynem nebo donucením („zásahem“ správního orgánu v širším smyslu) správního orgánu, který není rozhodnutím (4. podmínka), a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasaženo (5. podmínka). Není-li byt jen jediná z uvedených podmínek splněna, nelze ochranu podle § 82 s.ř.s. poskytnout (srov. rozsudek ze dne 17. 3. 2005, č.j. 2 Aps 1/2005 – 69).
36. Nezákonnost Zásahu ze dne 27. 2. 2020 měla dle žalobce spočívat jednak v nepřiměřenosti zásahu policistů, kteří vůči němu měli vystupovat agresivně a neslušně, dále v nezákonnosti poučení o možném spáchání přestupku a konečně v tom, že žalobci bylo nezákonně znemožněno pořizovat si videozáznam policistů při zásahu.
37. Žalobní tvrzení o nepřiměřenosti zásahu, agresivitě a neslušnosti zasahujících policistů soud důvodnými neshledal. Ze shora uvedených vyjádření zasahujících policistů a úředních záznamů o podání vysvětlení dalších osob (lékařů, sester a pracovníka ochranky), které byly předmětnému jednání přítomny, a především z videozáznamu Zásahu ze dne 27. 2. 2020 jednoznačně plyne, že policisté se po celou dobu trvání zákroku chovali vůči žalobci profesionálně a slušně. Se žalobcem jednali klidně, neužívali vůči němu žádných invektiv a jejich snahou bylo, aby se celá konfliktní situace vyřešila. Z provedeného videozáznamu ani z vyjádření personálu nemocnice a zasahujících policistů také neplyne, že by vůči žalobci byl kterýkoliv z policistů agresivní. Totéž ostatně konstatoval ve zrušujícím

Shodu s prvopisem potvrzuje I. V.

rozsudku i Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „(z)e záznamu vyplývá, že policisté se snažili vzniklou situaci vyřešit, resp. napomoci deeskalaci konfliktu mezi žalobcem a zaměstnanci FN Bulovka. Celkový přístup policistů přitom nelze hodnotit jinak, než jako profesionální a odpovídající vzniklé situaci. Policisté se žalobcem po celou dobu korektně komunikovali, snažili se zjistit příčiny vzniklé situace, identifikovat žalobcův problém a zprostředkovat jeho řešení, resp. současně docílit i zajištění běžného chodu ordinace a poskytování péče dalším pacientům.“ Soud tedy dospěl k závěru, že k namítanému zásahu spočívajícímu v agresivním a neslušném jednání ze strany zasahujících policistů a jejich vyhrožování žalobci nedošlo, a žaloba v této části proto není důvodná.

38. Pokud žalobce spatřoval nezákonnost jednání policistů ve výzvě, aby přestal naplňovat přestupkovou rovinu, která dále vyústila ve výzvu, aby zanechal pořizování videozáznamu (uvedené výzvy spolu obsahově zjevně souvisely), pak ani zde soud nezákonnost zásahu neshledal. Stejně jako v původním, Nejvyšším správním soudem zrušeném rozsudku soud konstatuje, že policista žalobce uvedenou výzvou upozorňoval na skutečnost, že nahrávání osob nevykonávajících veřejnou moc (lékaři, zdravotní personál, pracovník ochrany) přes jejich výslovný nesouhlas naplňuje skutkovou podstatu přestupku. To ostatně konstatoval ve zrušovací rozsudku také Nejvyšší správní soud, který uvedl, že „ze všech okolností případu je zřejmé, že výzva nesměřovala k ukončení nahrávání zákroku policie (a tím k zabránění naplnění označeného cíle), ale k ukončení nahrávání zaměstnanců nemocnice“. Policista tedy uvedenou výzvou žalobce oprávněně vyzval k tomu, aby zanechal svého protiprávního jednání spočívajícího v pořizování videozáznamu personálu nemocnice bez svolení nahrávaných osob. Tomuto závěru koresponduje také skutečnost, že ačkoliv žalobce nahrávání neukončil, pouze zastrčil telefon do kapsy a pokračoval v nahrávání již toliko zasahujících policistů, ti mu v tomto jeho počínání nebránili a nijak jej nenutili k tomu, aby nahrávání na svůj mobilní telefon ukončil zcela, natož aby mu zakrývali čočku kamery mobilního telefonu. Uvedené výzvy policistů adresované žalobci tedy zjevně směřovaly pouze k ochraně práv zaměstnanců nemocnice uvedených v § 84 a násl. občanského zákoníku a jejich účelem nebylo zabránit žalobci v pořizování videozáznamu samotného zásahu policistů.
39. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud ve zrušujícím rozsudku, „(m)ezi stranami není sporné, že zaměstnanci nemocnice nesouhlasili s tím, aby si je žalobce nahrával. Požadovali po žalobci, aby je přestal nahrávat. I přes opakované žádosti zaměstnanců však žalobce v nahrávání neustal (jejich nahrávání ukončil až v návaznosti na předmětnou výzvu policie). Z uvedeného tedy vyplývá, že zaměstnanci nemocnice neudělili souhlas s nahráváním ve smyslu § 84 občanského zákoníku“. Dle Nejvyššího správního soudu přitom „(a)ni z ničeho jiného nevyplývá, že by žalobce měl pro předmětné nahrávání zaměstnanců nemocnice zákonný podklad (důvod). Žalobce ostatně v žalobě ani žádný jiný důvod (s výjimkou poukazu na to, že je policisty při jejich zásahu oprávněn nahrávat) neuvedl“. Soud k tomu ve shodě s Nejvyšším správním soudem dodává, že v daném případě nebyly naplněny ani podmínky § 88 a § 89 občanského zákoníku, které stanoví výjimky, při jejichž splnění není svolení vyžadováno. Žalobce totiž videozáznam zaměstnanců nemocnice nepořizoval k výkonu či ochraně jiných práv nebo právem chráněných zájmů jiných osob, ani na základě zákona k úřednímu účelu. Stejně tak se nejednalo o veřejné vystoupení v rámci veřejného zájmu a záznam nebyl pořizován ani k vědeckým či uměleckým účelům, či pro jakékoliv zpravodajství.

40. Na základě shora uvedeného je tedy nutno dospět k závěru, že žalobce pořizoval videozáznamy zaměstnanců nemocnice v rozporu se zákonem, a zasahoval tak do jejich osobnostních práv chráněných občanským zákoníkem. Za daných okolností byla výzva policie adresovaná žalobci k ukončení pořizování videozáznamu zaměstnanců FN Bulovka v souladu se zákonem a směřovala k ukončení protiprávního stavu.
41. Na výše uvedeném nemůže nic změnit ani skutečnost, že součástí pořizovaného videozáznamu se stali také samotní policisté. Žalobce měl právo pořizovat si záznam zákroku zasahujících policistů, přičemž tato skutečnost je mezi stranami nesporná a vyplývá mimo jiné z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 9. 2019, sp. zn. 4 Tdo 1064/2019, podle něhož *„policista při provádění služebních zákroků a plnění zákonných úkolů nevystupuje jako soukromá osoba, ale vykonává působnost orgánu veřejné správy, kterou lze kontrolovat i za využití audio či videozáznamu. K přípustnosti a legálnosti pořizování videozáznamů, audiozáznamů či fotografií příslušníků Policie ČR během jejich činnosti se vylovil rovněž i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 5 As 37/2009. K obdobným závěrům dospělo i Ministerstvo vnitra ve stanovisku odboru bezpečnostní politiky k pořizování záznamů policistů při výkonu služby: „Pořizování audio, videozáznamu nebo fotografie policistů při výkonu služby člověkem na místě veřejnosti přístupném, včetně záběrů na identifikační číslo či registrační číslo služebního vozidla, není v rozporu se zákonem. Příslušníci Policie ČR při plnění zákonných úkolů vystupují jako úřední osoby a vykonávají působnost orgánu veřejné správy a fyzické osoby mohou pořizováním záznamů policistů při výkonu služby přiměřeným způsobem zejména kontrolovat výkon veřejné moci, uplatňovat svoje právo na informace, právo pořizovat záznamy pro zpravodajské, umělecké účely nebo pro účely ochrany práv a svobod. Ze strany pořizovatele záznamu však nesmí dojít k pořizování záznamů (či dalšímu nakládání s nimi), které by zasahovalo nad míru přiměřenou situaci do osobnostních práv policistů či třetích osob.“* (podtržení doplněno)
42. Z právě citovaného usnesení Nejvyššího soudu je však patrné, že samotný fakt, že žalobce je oprávněn pořizovat videozáznamy policistů při služebním zákroku, jej již nijak neopravňuje k pořizování videozáznamu třetích osob. Zasahující policisté se přitom po svém příjezdu na místo stali toliko marginální součástí děje, a jejich přítomnost tudíž nemohla protiprávní počínání žalobce vůči přítomným zaměstnancům FN Bulovka, jímž docházelo k porušení § 84 a násl. občanského zákoníku, nijak legitimizovat.
43. Nelze tudíž konstatovat, že ze strany zasahujících policistů došlo k zásahu do jakékoliv z práv žalobce. Policisté žalobci nebránili v pořizování videozáznamu jejich zásahu, naopak konstatovali, že má právo si jejich zásah na mobilní telefon nahrávat. Videozáznam zásahu nadto pořizovali na služební kameru také samotní policisté, čímž byla možnost zajištění kontroly zákonnosti zásahu policie zajištěna.
44. Ochranu před nezákonným zásahem dle § 82 s.ř.s. lze poskytnout pouze za situace, kdy jsou kumulativně splněny všechny judikaturou Nejvyššího správního soudu dovozené podmínky. Tak tomu však v posuzovaném případě nebylo. Zasahující policisté se vůči žalobci nedopustili žádného nezákonného jednání, kterým by byl žalobce přímo zkrácen na svých právech; k zásahu spočívajícímu v agresivním a neslušném jednání a vyhrožování žalobci z jejich strany nedošlo vůbec.
45. Z výše popsanych důvodů soud žalobu v souladu s § 87 odst. 3 s.ř.s. prvním výrokem tohoto rozsudku jako nedůvodnou zamítl. Zbývá dodat, že zamítavý výrok rozsudku plně

koresponduje závěru, který zaujal ve zrušujícím rozsudku Nejvyšší správní soud, jenž plně přisvědčil jádru stížní argumentace žalovaného, „že se policie v dané konkrétní věci nedopustila nezákonného zásahu ve smyslu § 82 a násl. s. ř. s.“

46. Žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Soud proto ve druhém výroku tohoto rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 8. prosince 2022

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu